

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ

ΣΤ'.

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, η ώραία Φαουστίνα, αφού προίκασε και πάντρεψε την αδελφή της 'Ανίτα κ' αφού δέν είχε πιά καμιά δουλειά στην Πάρμα, αναχώρησε γιά την Πετρούπολι.

"Αμα έφτασε εκεί, η πρώτη της σκέψη ήταν να παρουσιασθή στη Μεγάλη Αικατερίνη, την Τσαρίνα, που είχε γίνει περιβόητη απ' τους σκανδαλώδεις έρωτάς της και την πλουσιολάτρηση ζωή της και να της ζητήσει να την διορίσει τραγουδίστρια των αυτοκρατορικών θεάτρων.

— Και πόσα χρήματα θέλεις να κερδίξής τόν μήνα; ρώτησε η Τσαρίνα την καλλιτέχνητα, την οποία έν γνώριζε έν φημής.

— Δέκα χιλιάδες ρούβλια, Μεγαλειότητά!

— Δέκα χιλιάδες ρούβλια! Μά τόσο μισθό δέν παίρνουν ούτε οι στρατηγοί μου.

— Τότε η Μεγαλειότης σας άς διατάξη τους στρατηγούς της να... τραγουδήσουν!

Η Αικατερίνη φάνηκε ότι περπατάει από τό περπαγία αυτό και γιά μά στιγμή θέλησε, γιά να τιμωρήσει την αθάνατά της, να τί στελήν στη Σιβηρία.

Σκέφτηκε όμως πως θάβγαζε έτσι όνομα φιλόλογης και βάρβαρης έστειμμένης και έβρινε φρονιμότερο να υποκύψη.

— Έστω, είτε στη Φαουστίνα. Θα σου δίνω δέκα χιλιάδες ρούβλια τό μήνα.

Κατά τό έτος εκείνο — τό 1768 — στην Πετρούπολι λειτουργούσαν τρία θέατρα: τό Ρωσικό, τό Γαλλικό και τό Γερμανικό, είχαν δέ και τά τρία την έπωνυμία «Αυτοκρατορικά». αλλά τά μέλη της αυτοκρατορικής αυλής σέ κανένα απ' αυτά δέν πατούσαν.

Γι' αυτό η αυτοκράτειρα τοποθέτησε την ξένη άουδο στο καθαντό θέατρο της αυλής, τό λεγόμενο «Ερμητήριο», που βρισκόταν από χειμερινά άνάκτορα.

Έκει πήγαινε και περνούσε τις ώραιότερες ώρες της η Αικατερίνη, μαζί με τόν αγαπημένο της Ποτέμκιν, τόν όποιο είχε ανεβάσει από τις κατώτατες τάξεις του στρατού στο άνώτατα αξίωματα.

Η Φαουστίνα έμεινε στην Πετρούπολι δέκα έν όλω χρόνια και στο διάστημα αυτό είχε άφθονες θεατρικές, αλλά και... έρωτικές έπιτυχίες.

Η Τσαρίνα την περιέβαλλε πάντα με την έννοιά της και καμιά έπίσημη τελετή δέν ένιόνταν, χωρίς να παριστάνει κ' αυτή.

Όταν καμιά φορά η άουδός βαρύνταν να πάη στην προσκληση που της στελνόταν από τ' άνάκτορα, η αυτοκράτειρα κουνούσε τό κεφάλι της κ' έλεγε:

— Αφήστε την, αφήστε την... Η Φαουστίνα έχει σήμερα τά νεύρα της... Θα της περάσουν όμως...

Κατά την δεκαετή παραμονή της Φαουστίνας στην Πετρούπολι, της συνέβη ένα έπεισόδιο, τό όποιο άξιζει να αναφερθή ιδιαίτερος, γιατί άπεικονίζει τά αυλικά ήθη της εποχής.

Στά 1775, ο πρίγκιπ Ρεβίν, αφού έφερε εις πέρας κάποια ένστρατιά του στη Βαρσοβία, γύρισε στην πρωτεύουσα κ' άρχισε να συνάξει, όπως πριν, στα άνάκτορα.

Μιά μέρα, σ' ένα χορό, περιτονηζόμενος από διάφορες κυρίες, μεταξύ τών όποιων ήταν κ' η Φαουστίνα, θέλησε να δηγηθή μία παλιά περιπέτειά του με κάποια Γαλλίδα χορευτήρια, που την περιπαίξε και της έτρωγε χριήματα.

— Αν ή χορευτήριος του Παρισίου, τόν δίκαια η Φαουστίνα, συνηθίζον να συντηρούν τους φίλους των, είνε φρωσένος ζώα! Και μπορώ να σάς βεβαιώσω ότι η συμπατριώτισσές μου ή 'Γαλίδες δέν τους μισώζουν σ' αυτό τό ζήτημα...

— Η γυναίκες είνε παντού ή ίδιες, διαν άγαπών, άποκρίθηκε ο πρίγκιπ, άνασηκλώνοντας τους ώμους του.

— Μπορεί, αλλά εγώ σάς βεβαιώνω έν μέρους μου, ότι δέν θ' άγαπήσω ποτέ έναν άντρα που προσπαθεί να κερδίσει όχι την καρδιά μου, αλλά... τό πορτοφόλι μου!

— Οι έξυπνοι άνθρώποι παίρνουν και την καρδιά και τό πορτο-

Η Φαουστίνα ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα...

φύλι, δεσποινίς, είτε εγωιστικά ο πρίγκιπ.

— Θα ήμιον περιεργη να δω ποιάς θάταν ο άντρας που θάπαίξε αυτό τό παιχνίδι σέ μένα, άπάντησε με πείσμα ή Φαουστίνα.

— Όποτε νομίζετε, ότι σεις διαφέρετε από τις άλλες γυναίκες;

— Και βέβαια, πρίγκιπ. Έμένα δέν μπορεί να με γελήσει κανείς.

— Προσέξτε. Έπακαλοίμα ός μάρτυρες τη Μεγαλειότητά και τις άλλες κυρίες και αναλαμβάνω να σάς άποδείξω πως δέν έχετε δικιο και πως θά την πάθετε...

— Μπα, έσεις είστε που θά παλαίψετε μαζί μου;

— Όχι. Έγώ κινώμαι δια είμα καλός στρατηγός, αλλά διαθέτω και... σοματάραξ!

— Καλά. Αυτό θά τό ίδουμε, είτε ή Φαουστίνα.

Η συνομιλία σταμάτησε σ' αυτό τό σημείο κ' οι παριστάμενοι άρχισαν να μιλούν γ' άλλα θέματα.

Ο πρίγκιπ, βγαίνοντας από την αίθουσα του χορού, άντάμωσε τόν υποκόμητα Βεράκ.

— Φύε μου, του έπτε, θέλω να σου πω κάτι.

— Καλό ή κακό;

— Καλό, άρκει να φανής έξυπνος.

— Υποθέτω.

Τότε ο πρίγκιπ του άνεκοίνωσε όλη τη συνομιλία που είχε προηγηθή και τό στοιχίμα που είχε βάλει με την ώραία 'Γαλιδα άουδο και του άνέθεσε ν' αναλάβη να τόν βγάλι άσπροπόσοπο.

***

Όστερ' από δύο μέρες, κοντά τα μεσάνυχτα, ή Φαουστίνα ξύπνησε απότομα, γιατί άκουσε κάποιο ένφρωπο να πηδάει μέσα στο δωμάτιό της.

Ήταν καλοκαίρι, έκανε μεγάλη ζέση και είχε αφήσει άνοιχτό τό παράθυρό της.

Η άουδός ξαφνιάστηκε απ' την άπρόοπτη είσοδή του άγνώστου, πήρασε κάτω απ' τό κρεβάτι της κ' έτοιμάστηκε να σημάνη τό κουνούρι. Άλλά μία νεανική φωνή την έσταμάτησε, λέγοντας παρακαλεστικά:

— Γιατί θέλετε να φωνάζετε, κυρία; Σάς όρκίζομαι πως είμα διατεθειμένος να σκοτώσω έίσοι ύπνότες, παρά να φύγω. Φεύγει κανείς, όταν βρίσκειται μαζί σας τέτοιαν ώρα;

Η Φαουστίνα άνεγνώρισε τότε τόν υποκόμητα Βεράκ, με τόν όποιο είχε συναντηθή πολλές φορές προηθέρα. Και αφού συνήλθε κάτω από τό φόβο της, ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα και γυρίζοντας προς τό μέρος του, του έπτε:

— Α! Έίστε ό...

— Ο υποκόμης Βεράκ, ταπεινώτατος λάτρης σας.

— Κι' έρχεστε κατά διαταγήν του πρίγκιπ Ρεβίν, ξ;

— Απατάσθε, Έγώ...

— Αφήστε τά ψέμματα, κύριε. Ξέρω καλά ότι σάς στέλνει ο πρίγκιπ. Λοπόν... τί θέλετε;

— Σας αγαπά!

— Τι πάει να πη αυτό; Ο πρίγκιπ σάς τό έπτε;

— Σας βεβαιώνω, κυρία μου...

Άλλά ή Φαουστίνα τόν δίκαια μ' ένα κίνημα δυσαρεσκείας. Κι' επειδή εκείνος έξακολούθησε να ζυγώνη στο κρεβάτι της και να την παρακαλή, ή άουδός θυμήσε.

— Προσέξτε! Τον φώναξε. Αν κάμπετε ένα βήμα άκόμα, μα τό Θεό, θά σάς πετάσω τά μυαλά στον άέρα...

Και άμέσως τράβηξε ένα κομψό πιστόλι κάτω απ' τό προσκέφαλό της.

— Ω, ό! είτε ο υποκόμης. Βλέπω ότι ή 'Γαλίδες έξορουν και μεταχειρίζονται και πιστόλι, έντός του σπλέτου. Προσέξτε όμως. Τό πιστόλι κάνει κρότο κ' αν άκουστεί μέσα σ' άνάκτορα, θ' άνασταθής ό κόσμος και θά έκραγή μεγάλο σκάνδαλο...

— Τό σκάνδαλο θά έπαρσώνη έσάς και τόν πρίγκιπα. Τό καλύτερο είνε λοιπόν ν' άποκαρτηθίτε.

— Όχι, πριν σάς πάρω ένα φιλί...

Και ο υποκόμης, άμφηφάντας τόν κίνδυνο, πρόχώρησε.

Η Φαουστίνα τήρησε τό λόγο της και πυροβόλησε.

Ο νεαρός άξιοματικώς χτυπήθηκε στον δεξιό βραχίονα κ' έβγαλε μία δυνατή κραγή.

Ο κρότος του πιστολίου ξύπνησε όλους τους ένόικους τών άνα-

πτόρων, οι οποίοι άρχισαν να τρέχουν από παντού προς το διαμέριμα της άουδοι. Την Άλλη μέρα, όταν ο πρίγκιψη Ρεσπίν συνάντησε τη Φαουστίνα, της είπε :

— Μ' ένωχισατε. Είσατε τρομερή!...

— Η αυτοκρατορεία συνεχάρη κι' αυτή τη Φαουστίνα για τη νίκη της, αλλά τις πρόσθεσε χαμηλόφωνα :

— Είσα πολλή σκληρή, πολύ άγρια, φιλάττη μου. Να σπάσης τὸ χέρι ενός θεαίου νέου για ένα φίλό, τὸ βρίζω πάρα πολύ...

— Ζητώ συγγνώμη από τη Μεγαλειωτάτη, αλλά ἐγὼ δὲν δίνω τὰ φίλά μου τόσο εύκολα...

— "Έχεις δίπλο, άπάντησε η Αικατερίνη. "Αν τάδινες χωρίς δικαιολία, δὲν θα τ' άγοράζαν....

***

— Η Φαουστίνα σε λίγον καιρό έφυγε από την Πετρούπολι, παίρνοντας μαζί της περίπου 600.000 δραχμές σε τραπεζογραμμάτια.

— Η άναχώρησις της έγινε εντελώς ξαφνικά, δίως λάντα. Την παραιομηνή της άναχωρήσεως της δινόνταν στά χειμερινά άνάκτορα χορός κι' εκεί συναντήθηκε με τὸν έρωσότη της Προκόπιου Λαυδάφ.

— Μεταίωριό σας προσκαλώ να δειτηθούμε μαζί, φιλάττη, της είπε αυτός.

— Πολύ καλά, τὸ άποκρίθηκε η Φαουστίνα. Να με περιμένετε, αλλά τὸ τωμισάτε για μιὰ έκκλησις που θα σας κάνω...

— Και η Έκκλησις αυτή ήταν, ότι την Άλλη μέρα έφυγε απ' την Πετρούπολι.

— Την εποχή εκείνη, η Φαουστίνα ήταν περίπου πενήντα χρόνων, αλλά διατηρούσε θαυμασία τη φωνή της.

— Ένώ όμως ο θαυμασότη της φωνής της ηΐξαναν, οι θασώτια της ώ μορφιάς της όλο και λιγόστευαν.

— Η Φαουστίνα μέσα σε δύο χρόνια σταπάθηκε όλα τὰ χρήματα που είχε πάρει φεύγοντας απ' τη Ρωσία και άναγκάστηκε να προσκολληθῆ σ' ένα θίασο που πήγαινε στη Βολωνία.

— Εκεί συνάντησε τὸν περίφημο καλλιτέχνη Φαρινέλλι, παλιό της φίλο.

— Ο καλλιτέχνης, που είχε καταντήσει πια κι' αυτός ένα καιποριασμένο και ρυτιδωμένο γεροντάκι, συγκινήθηκε πολύ, ξαναβλέποντας την παλιή γνώμωι του και της χάρισε, όταν έφυγε, ένα πολίτιμο δαχτυλίδι.

— Ύστερ από λίγους μήνες, η Φαουστίνα άφησε τὸ θέατρο και άποσύθησε στα περίχωρα της Ρώμης, όπου ζούσε, πουλώντας τὰ στολιόδια της.

— Όταν έφτασε πια μέχρι τὸ τελευταίου της κοσμήματος — τὸ δάσρο του Φαρινέλλι — και δὲν ήξερε πὸς θα ζούσε στο εξής, έξαφνα έπεσαν προς συνάντησιν της η άδελφή της Άντια και ο σύζυγός της. Είχαν μάθει πρό ημερών τη δεινή θεα της διάσσης άλλοτε καλλιτέχνης και ήρχοντο να τη σώσουν από την καταστροφή που την άπειλούσε.

— Η Φαουστίνα τὸς άκολούθησε μ' ευγνωμοσύνη στη Φλωρεντία και πέθανε στα χέρια τους, ειτιχησμένη για τὰ καλά γεράματά της, στις 15 'Απριλίου 1796.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η έρωτική ζωή της ώραςίας Φερρονιέρας.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΟ... ΡΙΖΙ

Σε κάποια βάρβαρη περιφέρεια τὸν 'Ινδιάν, τὸ ρίζι χρησιμοποιεί όχι μόνον ως κυριώτερη τροφή τὸν κατοίκων, αλλά και ως... κρητή προς άπονομην δικαιοσύνης.

— Όταν δηλαδή γίνεται εκεί κανένα έγκλημα και δὲν εινε γνωστός ο δράστης του, ο δικαστής τὸ τόπου συγκλητρώνει δίους τὸς ύπόπτους και τὸς βάσει να καθήσουν γύρω του σε κύκλο.

— Τότε παίρνει και δίνει στον καθένα μιὰ όρισμαή ποσότητα ριζιού, τὸ όποιο όφελουν να μασήσουν ός δὲν του τὸ μεταβάλουν σε σάνη, χωρίς όμως και να τὸ καταπούν.

— Ύστερ από μασήματα πέντε λεπτών, οι ύποπτοι ύποχρεώνονται να φτύσουν τὸ ρίζι έπάνω σ' ένα φύλλο ρεκανιάς. Τότε ο δικαστής παίρνει και εξετάζει προσεχτικά τὸ ρίζι του καθενός και κρηφισσει ένοχο εκείνο που δὲν τὸ έχει μασήσει καλά. Και πράγματι, τις περισσότερες φορές ο ένοχος, επειδή φοβάται μήπως άνακαλυφθῆ, μασάει χωρίς δρεξι κι' έτσι προδίνεται μόνος του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ο άνθρακας δὲν έχει πάντοτε τὸ ίδιο άνάστημα, αλλά άλλοτε εινε ψιφρότερος και άλλοτε κοντότερος. "Έχει άποδειχτεί δηλαδή, ότι τὸ άνάστημα του άνθρακου κατά τὸ πρωι έλαττώνεται και τὸ βράδυ αυξάνει κατά ένα εκατοστόμετρο.

— Η διάκριση ενός άνομορκεσιμιατος του ματιού διαρζει 40 εκατοστά του δευτερολέπτου. Τὸ βλέφαρο άνοίγει με ταχύτητα τέσσερες φορές μεγαλύτερη από εκείνη με την όποια κλείνει.

— Η γλώσσα της καμηλοπαρδάλειω έχει μήκος 2 ποδών.

— Μέσα στο χμίο τὸν δέντρων και τὸν χόρτων ύπάρχει άρετη ποσότη ζαχαρεωσ.

— Τὰ φτερά ενός πουλιού, ανάλογα με τὸ μέγεθός του φυσικά, εινε 20 φορές πιο δυνατά από τὰ χέρια ενός άνθρώπου.

— Ο πληθυσμός της Κίνας και τὸν 'Ινδιάν άντιστοιχεί προς τὸ ήμισυ περίπου τὸν κατοίκων της γης.

— Τὸ ώραιότερο δημόσιο πάρκο της 'Αγγλίας εινε στην πόλι Κιου και η συντηρησις του στοιχίζει άρετες χιλιάδες λρών κάθε χρόνο.

— Ο μεγαλύτερος γαιοτήμιον του κόσμου εινε ο Σίνδεν Κίλιμαν, κάτοικος της Κεϋλάνης της Αυστραλίας, τὸν όποιο η ιδιοκτησία εκτείνεται επί 50.000 τετραγωνικών μιλίων γης.

— Στο ίδιο μέρος ύπάρχει ένα δέντρο με πλατειά φύλλα, που όνομαζεται από τὸς ύθαγενεις 'ΕΤζιμυ και όταν άγγίζει κανείς τη σάνη τὸν φύλλον του, τὸν παίρνουν δομώματα πόνοι.

— Οι ύθαγενεις Ντάγιας της νήσου Βόρνεο, άποστρέφονται τὸ ψεύδος και γύρω απ' τὰ σάτια τὸν ψειτὸν κερφώνουν... παλιόμα προς στιγματισμό τους.

— Τὰ ζώαμα άνεκαλίφθησαν στα 1180, τὸ άλεμιατοκέρια στα 1290, τὰ ματογιόλια στα 1299, τὸ χαρτί στα 1302, τὰ μάλλινα ύφάσματα στα 1331, τὰ ρολόγια στα 1477, η πρώτη άτιμοιρησή στα 1649, η πρώτη ιδροαντλία στα 1663 και η πρώτη βαυβασιμηχανή στα 1783.

— Τὰ πρωτα καπέλλα κατασκευάστριαν κατά τὸ έτος 1401.

— Τὸ Βασιλικό 'Αγγλικό Μουσείο ιδρύθη στα 1753.

— Η πρωτες καρφίτσες ειναν στην 'Αγγλία κατά τὸ 1524.

— Τὸ βαμψόμα εκαλλιεργετιο στην 'Ισπανία από τὸν δεκάτο αιώνα.

— Ένα από τὰ αρχαιότερα λύκια του κόσμου εινε και τὸ τὸν Ολίντοστορε της 'Αγγλίας, τὸ όποιο ιδρύθη στα 1393.

— Η άναλογία τὸν φαλακρὸν μεταξὺ τὸν λογίων εινε 161100.

— Τελευταία πουλήθηκε στο Λονδίνο ένα αυγό καταπληρωτικό μεγέθους αντί 4.500 φράγκων.

— Εφευρέτης της σαπιάνιας θεωρείται ένας μοναχός τὸν μεσαιώνος, όνόματι Περιντόν, ο όποιος δὲν άπεκάλινε τὸ μυστικό του, παρά κατά τις τελευταίες στιγμές του.

— Κάποιος όδοντοιατρός από τη Βοστώνη ήγειρε άγωγή διαζυγίου κατά της συζύγου του για τὸς εξής λόγους :

— Πρωτον, γιατί τραβούσε έπάνω της τὸ μεγαλύτερο μέρος τὸν σκεπάσματος και τὸν άφινε ξεσκεπτον, πράγμα που τὸν στοίχιζε μιὰ βροχοχρειαμωσία.

— Δεύτερον, γιατί ήταν φανατικη χορτοφάγος και δὲν επέτρεπε με κανένα τρόπο να μαγειρέψουν στο σπίτι τους κρέας.

— Τρίτον, γιατί κάθε πρωι τὸν επέβαλλε να κίμη ψυχρολουσία, ακόμα κι' όταν ήταν άρρωστος.

— Τέταρτον, γιατί κάθε φορά που άπειδοθε στις διαταγές της, τὸν φιλοδορούσε με... Ξυλιές και κλωσές.

— Πέμπτον, γιατί τη νύχτα, όταν αυτός προσπαθούσε να κοιμηθῆ, αυτή μιλούσε και δὲν τὸν άφινε να κλεισῆ μιὰ.

— Ένας ξένος δόκτωρ ύποστηρίζει ότι η ήλιαια, κατά την όποια η γυναίκα βρισκται στην άμνη της καλλονής της, εινε τὸ τεσσαράκωστον έτος.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΟΙΡΑ

(Τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΥ)

"Αν ευγενήθηκα φτωχός και με τὸ παραπάνω, γιατί μου φέρνον' άπονον, τι θέλουνε να κάνω :

Δὲν παραστράτσια ποτέ, δρόμο κακό δὲν πήρα, δὲν φταίω ἐγὼ στη φτώχεια (μου), φταίει η κακή μου μοίρα.

